Αντωνία Γουναροπούλου

Εσύ που νομίζω

25°36΄36΄΄S
134°21΄17΄΄E

Αντωνία Γουναροπούλου

Εσύ που νομίζω

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από τον δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια Creative Commons:
, Αντωνία Γουναροπούλου, Ιούλιος 2025

Σχεδιασμός εξωφύλλου: UBI SUNT

ISBN: 978-1-7641587-0-1

Στην Άντζελα, στην Τάνια και στη Χριστίνα

Μαζί σου

Ήταν μακριά το ποτάμι,
κι η γέφυρα να σε νιώθει.
Στις φωτιές των κλοσάρ
πέθαινε το νερό
μέσα στο ξύλο,
χωρίς ατμό πέθαινε το νερό

και το ποτάμι ήταν ακόμη
μακριά και
κυλούσε.

Η νύχτα είχε πιει
τους ίσκιους των μίσχων,
γυμνή αντιφέγγιζε
στο σκοτάδι η πέτρα –
κείμενο γραμμένο, ξαναγραμμένο
πενήντα χρόνια,
κι απόψε αργά να ξεθωριάζει,
να σβήνει.

Η γέφυρα δε νιώθει πια.
Το ποτάμι κυλάει
μαζί σου.

Πρωινό, 1970

Πρωτομαγιά και τα ρούχα λικνίζουν
στην όχθη ένα σώμα,
δοσμένο στο νερό
το χώμα που ήσουν
και έσκαβες.

Ίχνη από μέρες στα μαλλιά,
στο μουσκεμένο ύφασμα,
μιλούν για το χρόνο
που ξημερώνει σιωπηλά
στο βασίλεμά σου.

Τέτοιο πρωινό, γυρνούνε τα πουλιά
κάτω απ᾽ τις φτερούγες τους
και πνίγουν τη φωνή τους.

Χιόνι

Χιονίζει απόψε,
όπως όλο το καλοκαίρι.
Επιτέλους το αγγίζω,
κεκαυμένα δάχτυλα
του Θωμά.

Ποτέ ξανά δε θα μπορέσω
το χιόνι.

Η μητέρα

Κάλεσαν τη μητέρα
και πήγαιναν

νύχτωνε, ξημέρωνε
σε λεωφόρους, πλατείες,
οικοδομές και μαιευτήρια

αυτοί πήγαιναν,
της έδειχναν
– ξεναγοί –

κι η μητέρα γινόταν
η γυναίκα που ήταν
και με ξεχνούσε.

Στο τέλος έφτασαν
στην Ωραία τους Πύλη,
μια λίμνη
την καθρέφτιζε
σκαλιστή λαιμητόμο.

Στράφηκε τότε η μητέρα
και με αναζήτησε,

αλλά εγώ είχα γίνει
η γυναίκα που ήμουν,

κι ένευσα στους ξεναγούς
να τελειώσουν ό,τι είχαν αρχίσει.

Νανούρισμα

Ξύλινη κούνια βαρκούλα στην αυλή
δεμένη με σκοινί σε δάχτυλα μικρά και στραγγισμένα.
Μη σταματάς γριά, κούνα το παιδί.

Πλοίο σιδερένιο μες στο σπίτι το κρεβάτι
κατευόδιο ψαλμοί, ψιθυρισμοί και προσευχές.
Εσύ γριά μη σταματάς, κούνα το παιδί.

Κούνα το παιδί, ήρθε στην αυλή ξύλινο σύννεφο.
Κούνα το παιδί, το πλοίο ξανάγινε κρεβάτι.

Στο σπίτι φυσούν πάλι ψαλμοί.
Μη σταματάς παιδί, στράγγιξαν μικρά τα δάχτυλά σου,
κούνα το παιδί.

Η μνήμη του φονιά

Μες στο σκοτάδι έρχεται ήσυχη
η μνήμη του φονιά,
φυσώντας μυρωδιά από θυμίαμα
και στάρι στ' άδεια χέρια μας,
αφήνοντας στα χείλη μας
δυο κόκκους από αλάτι.

Η μνήμη του φονιά,
η άλλη όψη σου.

Να με αφήσει

Κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ πάλι ανάσκελα
του ζητώ να 'ρθεί να ξεκαρφώσει
τα σπασμένα κομμάτια τ' ουρανού
απ' τις παλάμες μου˙ να συναρμολογήσει
τα μάτια του, να τα σφαλίσει πια –
και να με αφήσει.

γιατί όχι

Κάποιες γυναίκες κρυφτήκαν στον παράδεισο
αφού πρώτα τα σεντόνια μύρισαν λεμόνι
και η κουζίνα ζεστό ψωμί.
Όμως κι ο παράδεισος είναι παιχνίδι
βαριόμαστε και το πετάμε
γιατί όχι και με χέρια που μυρίζουν λεμόνι
ή φρέσκο ζεστό ψωμί.

«από ζαφείρι, γιατί αυτή η πέτρα φέρνει ύπνο»

Ο άντρας μου κοιμάται στο κρεβάτι
Ο παππούς σ' ένα κουτί
Ο ξάδερφος δίπλα στο σκουλήκι ψηλά στον αετό
στον πεσμένο σοβά του ιερού και στη ράχη του πουνέντε

Ο ταχυδρόμος πηγαίνει γράμματα για μένα σ' άλλες
διευθύνσεις
Οι δρόμοι που δεν παίρνω τυλίγονται ρολό σ' ένα
μικρό υποπόδιο κάτω απ' το γραφείο
Στην κινέζική μου μπιζουτιέρα μαζεύονται για το λαιμό
για τους καρπούς τα δάχτυλα εγχάρακτες αναπηρίες

Ο άντρας μου κοιμάται στο κρεβάτι
Ο παππούς σ' ένα κουτί
Ο ξάδερφος δίπλα στο σκουλήκι

Κι εγώ με δίχως στόμα κουταβίσιο βλέμμα κοιτώ να
τους κοιτώ με μάτια υγρά γιατί όλο πιο γαλακτερά
κι όλα να με κουράζουν πριν γίνει καν απόγευμα.

Μεσημέρι στην Καλλιθέα

«Γιαγιά», της είπα, «τι μου έλεγες ότι σημαίνει
να έχουν μαζευτεί στο σύρμα τα πουλιά;»
Έπαιξαν τα μάτια της απ' τα μαλλιά μου
ως τα παπούτσια.
«Χμ», έκανε, «έφερες ψωμί; Βάλε να φάμε».
Στην κουζίνα έβγαλα πιάτα, σέρβιρα φαΐ
έκοψα ντομάτες και ψωμί
μ' ένα απ' τα στομωμένα της μαχαίρια.
«Θα 'ρθείς, γιαγιά;»
«Αν είναι έτοιμα να 'ρθώ, αλλιώτικα όχι».
Τα χέρια μου έσταζαν μες στο νεροχύτη
κι απ' το παράθυρο είδα
περιστέρια να πετούν κοπαδιαστά.
«Τι μου είπες πως σημαίνει
να 'ναι μαζεμένα στα καλώδια τα πουλιά;
Είδα Ιφιγενείας και Δοϊράνης…»
«Ετοίμασε λέω να φάμε».

Τους έχει φάει όλους, σκέφτομαι,
τι άλλο θέλει αυτή η αλλιώτικη Ούρσουλα Μπουενδία;
«Γιαγιά, τα περιστέρια…» Σταματώ.
Της κηδεμόνισσας τα νύχια
έρχονται γύρω απ' τη μαγκούρα,
τα πόδια σέρνουν μια υπέρβαρη σκιά
στο κίτρινο μωσαϊκό
του χίλια εννιακόσια εξήντα εφτά.
Κοιτά το πιάτο μου πριν κάτσει.
«Θα βάλεις κι άλλο, ειδαλλιώς
μη σηκωθείς απ' το τραπέζι,

και θέλω υστερότερα να κάτσεις να σου πω
για κείνο τ' όνειρο που βλέπω τελευταία.
Είναι λέει ο πατέρας μου. Απλώνει ολωνώνε μας
τα ρούχα στα Ταμπούρια,
κι είναι η αυλή σαν βρόμικη.
Τότε ο Παρασκευάς έρχεται ξέστηθος,
και σάμπως λέει να κρατά τη μπλούζα που φορούσε
όταν μας τον σκοτώσαν.
Τη δίνει του προπάππου σας για να τηνε κρεμάσει,
μ' αυτός δεν έχει χώρο στο σκοινί
και του ζητάει κλαίγοντας να φύγει».

Εκείνη συνέχισε να τρώει. Εγώ ανακάτευα
με το πιρούνι τη σαλάτα.
«Κι όταν μαζεύονται στο σύρμα», λέει, «τα πουλιά
σημαίνει ότι θα βρέξει.
Φάε τώρα».

Μαρία

Σταμάτα ν’ αγνοείς το τηλέφωνο όταν χτυπάει
Τις διαφημίσεις τηλεμάρκετινγκ, το λαϊκό λαχείο
τα μακαρόνια που παράβρασαν και τα δισέγγονά σου
Σταμάτα πια να σταματάς
όσα έκανες ολόιδια μες στα χρόνια,
μόνο και μόνο επειδή
έχεις πεθάνει.

Μη φωνάζεις, μη ζητάς, μη βρίζεις
Στον ύπνο σου μην κλαις με κοριτσίστικους λυγμούς
Σώπαινε τώρα, σώπαινε
Σ’ έχουν πολύ ρηχά. Η φωνή πίσω απ’ τη μάντρα
τρομάζει τους περαστικούς.

Θεόδωρος

Ίσως να τέλειωσε δυο τάξεις τρεις στη Μάνη
Ίσως να ήταν στα είκοσί του Μακεδονομάχος
Μετά, στον Πειραιά, το μεροκάματο˙
Λένε πως είχε κάρα κι άλογα
και δύο Κράισλερ για κούρσες επισήμων
Ίσως να ήτανε «σωφέρ»
ιδιοκτήτης στην Καλοκαιρινού
και πιο μετά λιμενεργάτης
Στα Δεκεμβριανά μπορεί να φύλαγε σκοπιά
στου Βάττη
γυρεύοντας μη δει στο δρόμο το γαμπρό του.

Μάλλον του άρεσε μαγειρευτό το χταποδάκι
και οι μικρές του κόρες στα πράσινα παλτά
Κράταγε τους παλιούς λογαριασμούς
Τόσο η λιθοδομή τόσο τα δάνεια τόσο οι τόκοι
Ίσως του πρήστηκε από πίκρα ο λαιμός
που ο ξεχωριστός μοναχογιός κατέληξε ρεμπέτης
Πέθανε τρεις γενιές και τριάντα χρόνια μακριά μου
Ο εφημέριος υπέγραψε βεβαίωση θανάτου
«*ίνα του χρησιμεύση όπου δει*»
Κείνη τη μέρα ήταν Μάιος
κι ήτανε σίγουρα χίλια εννιακόσια σαράντα οχτώ.

Ντόλη

Το δωμάτιο είχε ένα παράθυρο
και μια μπαλκονόπορτα μονή με παντζούρι χαλασμένο
Μήνες ή χρόνια πέρασαν
για νά 'ρθει μάστορας
Απέναντι η γειτόνισσα όταν έβρεχε φώναζε
«τα ρούχα! τα ρούχα! μάζευ' τα, βρέχει!»
κι εγώ που δεν ήξερα γιατί να με νοιάζει
έβγαινα και τα μάζευα
την ντρεπόμουν
Μετά κύλησαν δρόμοι κύλησαν μάντρες
η γειτόνισσα έγινε σύζυγος τυφλή
η γειτόνισσα μόνο τυφλή
η γειτόνισσα τίποτα
και δεν ήμουν εκεί
Σ' ένα προαύλιο σχολείου
σε κάτι δρόμους
Α, ήρθες; Καλοκαίρι καλό μου, χειμώνα μου
Μην ενοχλείσαι μαζεύω
τα ρούχα

Ορυμαγδός

Ήταν εκκωφαντικό.
Και δε μιλώ που σε λεηλατούσε ο αέρας.
Για μένα λέω.
Για όταν σε είδα έτσι ανοιχτό πάνω στην άμμο και πλησίασα.
Για όταν δάκρυσε άγγιγμα άκρη άκρη των δαχτύλων.
Από τα έγκατά σου χύθηκαν μέσα μου κρωγμοί
ράμφη ίσια για ουρανό σκίσαν την ψυχή μου.
Όσο αίμα σού έλειπε
γαντζώθηκε στις φλέβες μου για να τις στραγγίσει.

Αλλά για μένα λέω.
Τι εκκωφαντικό όταν έφυγα.
Ο ορυμαγδός που κάνει η ζωή
όταν την επιλέγουν.

Η πιανίστα Μπερνίς Γκόλντμαν
(στο Χίλμπροου του Γιοχάνεσμπουργκ το 2012)

Όταν χαλάει το ασανσέρ ανεβαίνει αργά
στον δέκατο ένατο. Ανεβαίνει κι ένα γερασμένο
κανίς δεκαπέντε χρόνια συντροφιά της.
Η γυναίκα δεν παραπονιέται˙ κρατιέται
απ' την κουπαστή˙ κάθεται για λίγο.
«Εγώ να φύγω; Όχι, κι έτσι όπως έγιναν τα πράγματα
μπορώ˙ με τους μαύρους τα πάω μια χαρά».
Δυο ώρες μετά, μπαίνει στο διαμέρισμά της˙
δείχνει τα δικά της: το πιάνο, όπου έδινε μαθήματα.
Κίτρινα πλήκτρα, τα χτυπά – ντο ρε μι *τοκ*.
Το φα κάτω απ' το *g* του Leipzig μουγγό.
«Από δω μέχρι εδώ» δείχνει τις οκτάβες
«το ελεφαντόδοντο έχει φθαρεί – να βάλω μουσική;»
Πάνω απ' το πιάνο μια κορνίζα, την ξεκρεμά. «Εδώ
    είμ' εγώ…»
Φυσικά. Γέλιο λευκό από φίλντισι, ούτε είκοσι χρονώ.
«Ο δάσκαλός μου εδώ, κι ο Άλμπερτ, να…»
Στα χέρια του Άλμπερτ τρέχουν έντομα. Μικρά ξανθά
κατσαριδάκια, πίσω απ' το τζάμι ολάκερη αποικία.
Η γηραιά κυρία αφηρημένη τα χτυπά, αφήνει την κορνίζα,
στέκει πάνω απ' το πικάπ. Ένα βαλς του Μαξ Πέρλμαν
τη μαγεύει. Μες στο θολό καθρέφτη
κάθε παλιό της κύτταρο σαλεύει στο ρυθμό,
η μοβ σκιά, το μεϊκάπ την ταξιδεύουν,
το ροζ κραγιόν χαμογελά, ένα μανό κινεί
ρυθμικά τα δάχτυλά της – τώρα λάμπουν τα δικά της
στα χίλια εννιακόσια εβδομήντα˙

μες στο Καφέ Φλόριαν η γλυκιά νεαρή Μπερνίς,
πιανίστα, πίνει τσάι, γελάει, γνωρίζει άλλους λευκούς,

νιώθει πως μια μέρα αυτή κι η μουσική της
θ’ ανέβουν ακόμα πιο ψηλά
απ’ όσο στα είκοσί της
υψώνονται λαμπρά
οι σκάλες
του Χίλμπροου.

Προπαρασκευή

Στη Ζ., πριν

Κοιμάμαι, κοιμάμαι.
Ο σφυρήλατος μπρούντζινος δίσκος
που έφερε ο πατέρας μου απ’ την Κωνσταντινούπολη
ή τη Βηρυτό
καθαρίζει με λεμόνι και αλάτι.
Σ’ ένα στενό της Αθηνάς, κάτω, προς Ερμού,
έχει το εργαστήριό του ο Γιάννης
όπου έδινε η μάνα τα ρολόγια που φορούσε στον καρπό.
Όλα είναι κουρδιστά με ασημένιο μπρασελέ.
Πρέπει κάποιος να τα ξαναπάει.
Άλλο έχει ραγίσει το καντράν, άλλο δε συντονίζεται
πια με το σφυγμό.
Κοιμάμαι.

Δεν είναι περίεργο.
Οι δρομείς τρέχουν μονάχοι πριν το μαραθώνιο,
οι ακροβάτες ασκούνται στ’ άλματα και στην ισορροπία.
Πρόβες και προπαρασκευή,
πρόβες και προπαρασκευή.
Κοιμάμαι.

Το χαλάκι έξω απ’ την πόρτα μας έχει φθαρεί.
Στη λαϊκή της 25ης Μαρτίου το ’χα πάρει.
Πόσο ψηλός ήταν ο πατέρας μου!
Μας άφησε κι άνοιξε στη Λούτσα πίστα για πατίνια.

Αργότερα πηγαίναμε εκεί με τα παιδιά,
κοιμάμαι.
Δεν είναι περίεργο.
Κι αυτό το στρώμα
συντροφικό σαν σκυλί και όπως χώμα.

Το κουβερλί

Στεκόταν στην πόρτα και κοιτούσε
το πλάτος και το μήκος
που έδωσε η μάνα της
στο άσπρο νήμα.

Άπλωναν επίπεδα φτερά τα περιστέρια.
Το σώμα που τα τίναζε ψηλά
το σκέπαζε απόψε
μαύρος ουρανός από οξιά.

Το δέντρο

Το έδωσε η γη, το ᾽φαγε η φωτιά,
ενδιάμεσα εκείνο μεγάλωσε παιδιά.
Σκαρφάλωσαν, έφτιαξαν πάνω του σπιτάκια
που τα ᾽καψαν μαζί του, πολλά χρόνια μετά,
σε καινούρια τζάκια.

Ελλάδα, μετρό 2011

«Έχουν συχνά καθυστερήσεις οι συρμοί»
ακούστηκε μια ευγενική φωνή
μεταλλική σε όλες τις πλατφόρμες
«διότι ξέρετε δε βοηθά το βάρος
που έχουν προσθέσει οι επιβαίνοντες
τον τελευταίο χρόνο
στα μάτια τους και στις χειρονομίες.
Παρακαλούμε να πάρετε
τη ζωή σας πιο ανάλαφρα,
αν θέλετε να λειτουργεί σωστά
το μετρό τουλάχιστον».

Μήνυμα σε φίλους

Τώρα που βρεθήκαμε πιο βαθιά στο μονοπάτι
Τώρα που οι προηγούμενοι έγιναν ίσκιοι και τρύπες
    στο χώμα
Κι είναι σ' εμάς που έρχονται οι ξυλοκόποι
Να σύρουν κύκλους κόκκινη μπογιά στους κορμούς μας
Παρακαλώ φυλάξτε εκρήξεις κρυμμένες στα φυλλώματα
Κι όταν αγγίξει ο τροχός το φλοιό εκραγείτε
Εκτοξεύστε τις φωλιές των πουλιών
Τα ξεραμένα φύλλα
Τα φασκιωμένα πράσινα μάτια που δε θ' ανοίξουν την άνοιξη
Ψηλά κοντά μακριά χαμηλά
Στους κορμούς που μεγαλώσαν περίπου μαζί σας
Κι οι ξυλοκόποι έχουν σταμπάρει για λίγο μετά

Γιατί έτσι μπορεί να βρεθούμε ξανά
Στα φυλλώματα του τελευταίου

Αυτοί που θέλω

Τους άντρες που χορεύουνε ζεϊμπέκικο άτσαλα σαν
εξαρθρωμένοι.
Τα κορίτσια που ψευτίζουν το μέγεθος του πόνου.
Τ' αγόρια που προβάρουν μάγκικες φτυσιές πριν πάνε στην
πλατεία.
Τις γυναίκες που βάφουν με παχύ κραγιόν τα χείλη μα όλο
και χαμογελά επάνω τους ένα αμήχανο κορίτσι.

Τους άντρες που 'χτισαν σπίτια και στο λάλημα του
σφαγμένου κόκορα καταρρέουν.
Τα κορίτσια που καμώνονται οργασμό στην πρώτη τους
φορά.
Τ' αγόρια που φοβούνται μη δεν είναι αρκετοί.
Τις γυναίκες που έπαψαν να βάφουνε τα χείλη.

Τους άντρες που πάχυναν πολύ.
Τα κορίτσια που τόση έκπληξη που ο κόσμος δεν
κουρδίστηκε γι' αυτές.
Τ' αγόρια που τόσος ίλιγγος που έχει κι άλλους πολλούς
ολόιδιους.
Τις γυναίκες που αγελάδεψαν πολύ.

Όλους αυτούς τους θέλω.
Όλους αυτούς τους ξέρω.

Όπως τα μάτια σου καταγάλανα κάτω από κίτρινα εφηβικά
σαν στάχυα μαλλιά και χείλη δεν είχες
όταν ήμουν κι εγώ γαλάζιο και σε κοιτούσα και τώρα

τίποτα.

Μια Γκρέτελ

Μου είπε να τον περιμένω, κι ότι θά 'ρθει.
Ήρθε μια έρημη εσπέρα, η ερημιά της
έφυγε τελευταία την αυγή από κοντά μου.
Ήρθαν σκαθάρια, μέλισσες
τα βουητά και τα συρσίματά τους
ασφαλώς θα κάλυπταν τώρα το τσεκούρι.
Το τσεκούρι το είχε βρει ο Χανς
το κρέμασαν εδώ μου είπε οι λυσσασμένοι
και με είχε αγκαλιάσει.
Αγκάλιασα στους ώμους μου τη λάσπη
και κοιμήθηκα.

Ξανά η νύχτα – θάρρεψα
μια στιγμή ότι κοιτούσα άστρα
απ' το παράθυρό μας.
Ναι, άστρα ήταν... Ούτε παράθυρο, ούτε εμείς.
Ο Χανς με είχε ξεχάσει.
Κάποιο πουλί έκλαιγε κοντά μου –
μήπως να είχε συμμαχήσει εξαρχής
ο Χανς μ' αυτή τη σκύλα
για να του δίνει το φαΐ μου.
Σηκώθηκα στα πόδια μου αργά
θα έψαχνα να βρω ένα δρόμο
που να με βγάλει κάπου.

Ο δρόμος περνούσε απ' τη σημύδα κι από το τσεκούρι
που το 'χε τελευταίος κρατήσει ο Χανς.
Το πήρα. Όταν διψούσα χτύπαγα κορμούς
έπινα με γδαρμένα χείλη πάνω στο άσπρο ξύλο.
Ώσπου ξεχώρισα μέσα στα δέντρα κακόγουστη σκεπή
φτιαγμένη με ζαχαρωτά και σοκολάτες

κι άλλα που θα κάναν τους δικούς μου να σφαχτούν.
Έσφιξα το τσεκούρι εκεί που το ’χε πιάσει ο Χανς.
Να νιώθω πάνω του αυτόν, το ’θελα ακόμα.

Κι έτσι έφτασα, κάποια στιγμή, εδώ:
δε σας γνωρίζω, τα ρούχα σας
μου φαίνονται απόκοσμα και ξένα.
Τα δικά μου άραγε σ’ εσάς;
Οι λασπερές βρομιές τους
η μέλαινα ιστορία μου κάτω απ’ τα νύχια;
Μάλλον το ίδιο.
Εντάξει. Πώς ζείτε εδώ; Δείξτε μου
(ταΐστε με και κάτι να ξεπεινάσει το στομάχι)
κι εγώ θα φτιάξω παραμύθι χάρισμά σας
για δυο παιδιά, μια περιπέτεια και μια επιστροφή
για έναν άλλο Χανς
μια Γκρέτελ που –
δεν μπορεί, εκείνη η Γκρέτελ θα σας κάνει.

καμία εγώ

Σάββατο μεσημέρι είδα πολλές φορές τον εαυτό μου
Μ' ένα φουλάρι αυτοπεποίθηση σε περισσεύματα λαιμού
Με μια ακρυλική εσάρπα να υπογραμμίζει το φευγιό μου
Μ' ένα ριχτό κόκκινο φόρεμα και κόκκινα μποτίνια
    να φωνάζουν ότι περπατώ στη Χώρα των Θαυμάτων
(έτσι ήταν κιόλας. Την είδα ενώ διέσχιζε τη Σόλωνος)

Ύστερα – τα χέρια πάνω στο τιμόνι οδηγούσαν στην Αθήνα
Έτριζαν στο τζάμι οι υαλοκαθαριστήρες
Περνούσαν μπρος στα μάτια μου Ουάσινγκτον,
    Βρυξέλλες, Άγκυρα, Χαλέπι

Δε φορούσα, καμία εγώ,
αδιάβροχο.

εσύ που νομίζω

Ο καπνός τελειώνει και τα λεφτά
Απ' τ' άλλο σπίτι έφερα κρυφά λίγη ρακή
Μέσα μου ο φωτισμός
όπως έξω απ' του Κώστα βράδυ χειμώνα στην πλατεία
Αγίας Ειρήνης
Φύγε ακόμα, εσύ που νομίζω πως είμαι.

Περάσαμε απ' το «Μέγαρο Εμπορίου»
Όχι αργά όχι χαζεύοντας κι ας καλούσαν τα κτίρια
Ξέρουμε δα πώς είναι τα πράγματα στη Σοφοκλέους
Πας αργά και χαζεύοντας αν είσαι νέος, άντρας και Άραβας
Τι κοιτάτε; Φεύγει αυτή που νομίζω πως είμαι.

Ο κυρ Μήτσος έτοιμος να το κλείσει
Μια παρέα έχει μόλις βγει
Πισωγυρίσαμε μια δυο φορές κοιτάζαμε
όρθιοι κάτω απ' τα ξυρισμένα μάρμαρα ανάμεσα στην πέτρα
που ο Μήτσος χτυπούσε τα χέρια στην ποδιά
όταν έκλεψαν τις λεοντοκεφαλές
Φύγε με κατάκλεψες εσύ που νομίζω πως είμαι.

Στο κορμί μου τα χέρια σου ακόμη ζεστά
Με καίει στο λαιμό η ρακή
Τους είδα όταν φτάσαμε Σύνταγμα
Είχαν φτιάξει ένα μπαλόνι φυσώντας ο ένας να φουσκώσει
ο άλλος να φουσκώσουν όλοι μαζί
Όταν έφυγαν, λεφούσι οι οδοκαθαριστές
τους εξαφάνισαν
Φύγε πιασμένη απ' το σκοινάκι στο μπαλόνι τους εσύ

που νομίζω πως είμαι.

Άτιτλο

Όλα δικά μου
σε αυτόν τον άπειρο
κόκκο της άμμου

ΠΡΩΤΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κάποια ποιήματα της συλλογής δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά σε ηλεκτρονικά ή έντυπα περιοδικά ή σε ιστοτόπους, ως επί το πλείστον σε μια προηγούμενη μορφή.

«Μαζί σου», «Η μητέρα»: Πρώτη δημοσίευση στο περιοδικό *Ο Σίσυφος*, τ. 6, Ιούλιος-Δεκέμβριος 2013

«Μια Γκρέτελ»: Πρώτη δημοσίευση στον «Χαρτοκόπτη» (facebook) του Γιώργου Χ. Θεοχάρη, Πέμπτη 21 Μαΐου 2015

«Μεσημέρι στην Καλλιθέα»: Πρώτη δημοσίευση στο περιοδικό *Οροπέδιο*, τόμ. 5, τ. 17, Καλοκαίρι 2016

«Εσύ που νομίζω»: Πρώτη δημοσίευση στον ιστότοπο Diastixo.gr, 26 Μαρτίου 2017

«Χιόνι», «Γιατί όχι», «Πρωινό, 1970», «από ζαφείρι, γιατί αυτή η πέτρα φέρνει ύπνο», «Το κουβερλί»: Πρώτη δημοσίευση στο περιοδικό *The Books' Journal*, τ. 112, Οκτώβριος 2020

Η πιανίστα Μπερνίς Γκόλντμαν (Bernice Goldman) είναι υπαρκτό πρόσωπο, μία από τις τελευταίες λευκές κατοίκους του Χίλμπροου, υποβαθμισμένου πλέον προαστίου του Γιοχάνεσμπουργκ στη Νότια Αφρική. Ήταν ένα από τα πρόσωπα στα οποία το 2012 εστίασε τον φακό του ο κινηματογραφιστής Clifford Bestall για τη δημιουργία του ντοκιμαντέρ του «Hillbrow: Between Heaven and Hell», το οποίο μπορεί κανείς να βρει και να παρακολουθήσει ελεύθερα στο διαδίκτυο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαζί σου	1
Πρωινό, 1970	2
Χιόνι	3
Η μητέρα	4
Νανούρισμα	5
Η μνήμη του φονιά	6
Να με αφήσει	7
γιατί όχι	8
«από ζαφείρι, γιατί αυτή η πέτρα φέρνει ύπνο»	9
Μεσημέρι στην Καλλιθέα	10
Μαρία	12
Θεόδωρος	13
Ντόλη	14
Ορυμαγδός	15
Η πιανίστα Μπερνίς Γκόλντμαν	16
Προπαρασκευή	18
Το κουβερλί	20
Το δέντρο	20
Ελλάδα, μετρό 2011	21
Μήνυμα σε φίλους	22
Αυτοί που θέλω	23
Μια Γκρέτελ	24
καμία εγώ	26
εσύ που νομίζω	27
Άτιτλο	28

Η Αντωνία Γουναροπούλου γεννήθηκε το 1977 στην Αθήνα. Σπούδασε φιλολογία και φιλοσοφία και εργάζεται ως επιμελήτρια κειμένων και μεταφράστρια. Προηγούμενα έργα της: *Το Άστρο του Βορρά* (ποιήματα), Αθήνα: Πανδώρα 2010, *Το Άστρο του Τίποτε* (ποιήματα), Αθήνα: Οροπέδιο 2013, *Κυνηγοί και λύκοι* (διηγήματα), Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη 2017 και *Οδός Μακεδονομάχων* (διηγήματα), Θεσσαλονίκη: Petites-Maisons 2022.

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΑΣ ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΣΥ ΠΟΥ ΝΟΜΙΖΩ
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΣΤΟ ΣΙΔΝΕΪ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΑΔΕΡΦΙΚΟ ΦΙΛΟ ΓΙΑΝΝΗ
ΔΡΑΜΙΤΙΝΟ ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
25°36΄36″S |134°21΄17″E
ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΤΟΥ 2025
ΚΑΙ ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ.
ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗ
MOUGOS IMAGE & COMMUNICATION
ΣΕ 50 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΕΚΤΟΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ.

ISBN: 978-1-7641587-0-1